

Yksi ihmeellinen
Unen näkö,

jonka

G. Wiklund on nähnyt Rauheanpään kylässä,
Pyhämaan pitäjässä.

Kustantanut

Sofia Matintytär.

—••••—
Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto
Tampereen
kaupunginkirjasto
2991 A 26 W
Tampereella,

Emil Hagelberg'in ja kumpp. kirjapainossa, 1879.

300-

Gustaf Wiklund'ille on näytetty unessa niinkuin tässä kertoo:

Minä olen unessa nähnyt, ja Jumala on minun todistajani, että se on tosi. En minä sitä omaksi kunniakseni tahdo ilmoittaa, vaan että se aina muistossaa pidettäisiin, jonka Jumala on henkensä kautta minulle näyttänyt. Sen kauhian ja surkian tilan johon syntinen joutuu, jos katumattomana täällä-ä-eriää. Ja jos minä tässä walhetta puhuin, niin ei minulla olisi osaa Jumalan walakunnassa, — vaan olisin heitettävä pohjattomaan helmetin sywyhteeseen, siihen ijankaikkiseen waimaan.

Minä näin suuren rakennuksen Nikulan metsässä, samalla paikalla johon oli heidän yksi Johannes niminen mies haudattu. Sen rakennuksen päällä seisoi kaksi miestä, yksi oli

valkoinen, ja toinen musta, ja se musta mies
 rupefi valittamaan, voivottain sanomaan,
 että: kyllä helvetin waiwat ovat suureksi kir-
 joitetut, mutta ei niin suureksi kuin ne todella
 ovat. Sen tähden hänkin oli niin mustaksi
 tullut; kuin hänen pitää aina siellä kärsiä,
 joita hirmuisia waiwojansa hän ankarasti wa-
 litti. — Ei niin että minä ketään tuomitfiin,
 waan ilmoitan totuudella mitä Herran henki
 on minulle näyttänyt, sentähden kuin totinen
 parannus on minustakin jäänyt aiwan kau-
 waksi tekemätä — ja pian kufaties wajoon
 samaan syvyyteen, johon on monta katuma-
 tonta mennyt. Siellä oli myös hänen wanha
 isänsä jota hän kiroisi syypääksi hänen kuole-
 maansa, ja hänen äitipuolensa seijoi etempä-
 nä että ei hän nähnyt, ja hänen oma poi-
 kansa janoi isällensä että hän käsfi heidän
 tätä katjomaan, ja hänen oma waimonsa että
 hänkin myös tulis, ja hän kirois isänsä kuin
 ei hänen ruumiستانsa katjottu kelvolliseksi mui-
 den sekaan. Ja minä kauhistuin, kuin minä
 näin hänen muotonja ja waiwanja. Siinä ku-
 samassa oli paljo pitempi mies minun tykö-

näni, ja en minä sen jalvoja nähnyt; ja ympäröivä valaisi yksi suuri kirkkaus, ja sen toisella puolen oli niin musta että minä peljästyin; että jos minä joudun pois tästä rinfistä, niin olen ijanikkisuudessa, minä lujin ja siunasin niin paljon kuin minä voin.

Ja siinä samassa minä olin kirkon läpikäytävässä; ja Herran henki sano minulle: siunaa itseäs, ja se seisoi minun kanssani, ja minä luin yhden pitkän luvun — waan en muista sen sisällä pitoa.

Ja se rinki, joka niin valaisi, se kulki sijalle kirkkotarhaan, ja minä menin siinä rinfistä myös sijalle.

Ja sen pitkän miehen kasvot olivat luhini valkoiset, ja sen ympäri suuri valkeus; ja se minun turvani olikin, sillä minua kauhistutti kuin ruumiit nousivat istumaan haudoistansa, ja olivat mustat kuin kekäleet, ja muuttamisessa haudoissa oli mustia luita; ja monta minä tunsin, waan outoja oli paljon joita en tuntenut. Ne kaikki valittivat waiwojansa, ja sanomat että tämä on kauhia waiwa, ja kullakin oli erilainen waiwa, ja yksi sano, että:

jos minulta olis kieli pois — niin minun waiwani olis paljon huofiampi.

Olisin minä kysynyt monelta, onko huofiampi niin kauvan kuin saat puhua waiwojasi, — waan ei sitä annettu minulle, ja se kuin minun kanssani oli, se siirsi itsensä yhden ja toisen tykö.

Ja siellä istui tuhansia ruumiita, ja kaikki oli mustat; ja se jonka tykö minä läksin, hän janoi minulle: täytyy jälleen mennä waiwoja kärsimään, ja sitte minä tulin yhden miehen tykö jonka kaswoista oli nahka mädäntynyt, ja hiukset olivat pääläella vielä kiinni, hän janoi minulle, että: minun waiwani owat suuret helwetissä, minä janoin: „eikö Herrä mahda vielä helpottaa viimeisellä tuomiolla?“ Mutta hän janoi minulle: älä odota minua tuomiossa, sillä minä olen saanut jo tuomioni, silloin kuin minä heitettiin helwettiin.

Hänen ruumiinsa näytti kaikista kauhiammalta, ja minä kysyin siltä: „owatko kaikki pienet lapsetkin helwetissä? ja siinä samassa oli minun takanani wähän erinänsä kaikki lasta, jotka minä tunsin olewan Ollin, Tytön ja

Bojan. Ja ne olivat yhdellä ajalla kuolleet,
 toinen sanoi minulle: eikö ole meidän äiti
 vielä tehnyt parannusta, ja toinen sanoi:
 käske meidän isämme kanssa seurata Jumalan
 pelkoon ja syntiä wihaamaan. Siinä samassa
 oli juuri awonainen hauta, jossa oli owi nel-
 jällä kirjaimella kaunistettu, jotka olivat kul-
 latut, ja kultaraamit oli ympäri kiwiä, ja se,
 joka minun kanssani oli, hän sanoi että tämä
 on rauhan paikka, ja Jumalan lasten asunto.
 Ja minä sanoin että Herra, tässä paikassa
 on monta sukulaista kätkettynä, enkä minä
 ole yhtään nähnyt; ja kohta hän sanoi: katso,
 tässä on sinun sisares, ja minä näin, mutta
 siinä ei ollut muuta kuin paljaat luut, niin
 valkoiset kuin lumi, ja se puhui minun kans-
 sani ja sanoi: minä olin nuori silloin kuin
 minä pääsin tänne rauhaan lepäämään, ja
 siite antoi hän minulle oksan ja sanoi: tämä
 oksa on siitä asti ollut täällä kuin minä tänne
 jouduin, ja se on yhtä wihriä ollut aina, eikä
 minulle sen enempää näytetty sen kiwen taka-
 puolelta; waan se kuin minun kanssani oli,
 hän sanoi: että se on pienten lasten olin

paikka. Siinä samassa nousi yksi ylös haudastansa istumaan, ja sanoi minulle: minun haudastani ei ole yhtään filmäuräpäystä rauhaa, sillä minun pitää olla aina yhdessä lewottomuudessa, sitten näytti hän minulle jumalattomien asuinasiat ja kuinka he elivät, se oli niin ihana paikka, ja niitä oli niin monelaisia; ja hän sanoi: kyllä ne ovat ihanat mutta eivät kestä kauwan.

Sitte näin minä yhden rakennuksen korkealla paikalla, ja minun seurakumppalini sanoi: Tämä on minun asuntoni, ja sinä pääsifit sinne myöskin, jos tahtoisit kolkuttaa, ja minä tahdon sinne jo mennä.

Ja sitten hän minut jätti yksinani, oudolle paikalleen. Ja sitten minä jouduin yhteen kauhistawaiseen paikkaan, jossa minä tulin kowaan kiusaukseen. Siellä oli wihollisia paljon, jotka tahtoivat aina käydä minun päälleni; waan minä rukoilin hartaasti, ja lu'in Jumalan sanaa, waan minä pysyin aina yhdessä kadotuksessa; waan en minä muista yhtään mitä minä lu'in.

Ja sitten taas lähestyi se sama seura-

ampalli, joka oli jo edelläpäin minua kulje-
llut ja sanoi:

Rukoile alati, niin ei ole vihollisen mi-
ään tekemistä sinun kanssas. Mutta minä
moin, että jos minä rukoilen joka paikassa,
sitten minua ihmiset aina pilkkaavat ja nau-
tavat.

Mutta hän sanoi, että sinun pitää olla
aina luja rukoissija. Etkö muista, koska
minä olet lufenut? Kuinka monta on uskon
vähden surmattu entisinä aikoina? Ja ovat
voittaneet suuremman kunnian, jota ei ole
vielä sinulle näytetty. Ja silloin hän otti
suuren veitsen käteensä, ja leikkasi minun kau-
lani poikki juuri ympäri, ja helwetti oli
lavoina minun edessäni, ja minun voimani
alkoi wähetä kuin wesi juoksi minun haa-
woistani.

Ja sitten täytyi astua helwettiin, woi
kuinka se oli kauheata nähdä.

Minä rukoilin tyllä hartaasti, mutta aika
oli jangen lyhykäinen, ja syntiä oli silmäin
edessä tuhansittain. Sitten otti hän minun
kiini, ja sanoi: „älä pelkää sinulla on vielä

armon aikaa annettu, mutta häpeetkös vielä täällä maailmassa rukoillesjasi?

Dnko parempi olla helwetissä ijantäikkifesti, kuin täällä vähän aikaa kärkeä.

Sitten minä rukoilin hartaasti. Mutta seuraajani oli minun kanssani, ja sano: pidä itses lujana! Sillä, katso tässä on sinun aikas, ja se oli minun mielestäni iloista niinkuin suvi talvesta on iloisempi.

Sitten sano hän minulle: katso minun asuntoani! Mutta minä en nähnyt muuta kuin yhden kirkon huoneen, jonka katolla oli kaksi kultaista kruunua; ja sitten hän jätti minun, sitten minä nä'in suuren kaupungin, jonka katua minä kuljin ja itkin katkerasti, siellä oli ihmisiä paljon, jotka sanoivat: Katso! kuinka hän itkee; ja he nauravat minulla, waan minä pidin käteni silmäini edessä ja kuljin yksinäni, ja sanoin: pitääkö minun tässä rukoileman sillä ei minun ole otolliset, koska muut sillä nauravat, sitten tuli taas se entinen seuraaja ja wei minun yhdelle pellolle, joka kasvoi kauniista laihoa viheriäisenä, ja siinä oli yksi kukkula jossa oli Orjantappura-puita, ja

Murinko paistoi niin ihanasti mäkeä vastaan,
 jossa seuraajani sanoi minulle: Tämä on si-
 nulle tyllä yksinäinen paikka. Lu'e täällä yksi-
 näsi, tyllä sinun palkkasi maksetaan. Minulla
 oli vielä se wiheriä oksa kädessäni, jonka mi-
 nä sisareltani sain siellä haudassa.

Ja ne kirjaimet jotka lasten haudan edessä
 olivat, niin ne ovat seuraawat:

R. D. D. R.

Sinta: 25 penniä.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto